

štva, katerega je hrvaška deželna vlada že pretekli mesec o zadevah phylloxerinih poslala v Istro, zdaj pa v hrvatske nograde, poročal je naši družbi kmetijski, da, kakor v Istri, tako je tudi na Hrvatskem, in to blizo meje kranjske in štajerske, žalibog! gotova grôzna trtna uš. Na podlagi gosp. Kuraltovega poročila, ki se nahaja na 1. strani današnjega lista, in z ozirom na državno postavo od 3. aprila leta 1875., katera veva naredbe za ubranbo zatrosenja trtne uši na Kranjsko, se je odbor družbe kmetijske obrnil z nasveti do sl. deželne vlade in deželnega odbora, da se nemudoma storí vse, kar treba, da se odvrne velika nesreča od naših vinogradov na Dolenjskem in Notranjskem. O vsem tem poročam prihodnjič več; danes obračamo pozornost vinorejcev na gori navedeno poročilo gosp. Kuralta na 1. strani današnjih „Novic“.

— (V komisijo za delitev konjskih premij na Kranjskem) sta gosp. Janez Lukman in pa gosp. Jos. Fried. Seunig kot zastopnika konjerejskega odbora c. kr. družbe kmetijske izvoljena. Kakor je v „Novicah“ uže bilo poročano, bo delitev premij v Št. Jerneji 2. dne septembra, v Cerknici 6. dne, v Kranji 9. in v Ljubljani 15. dne septembra.

— (Za Kopitarjevo spomenico) ki jo bode izdala „Matica slovenska“, katera je tudi plačala stroške za ploščo, ki je, vzdana v Kopitarjevo rojstno hišo, v nedeljo slovesno se odkrila, je predsedniku „Matičnemu“ te dni gosp. prof. Ladislav Hrovat izročil jako zanimiv članek z naslovom: „Kopitarjevi Sloveni“, v katerem pojasnjuje nekatere točke o germanizovanji za časa Karolingov in druge podobne stvari.

— (Desetletnica požarne brambe ljubljanske), pri kateri je ona v priznanje koristnega svojega delovanja v dar dobila parno gasilnico, se je, kakor smo uže v zadnjem listu ob kratkem omenili, 15. in 16. t. m. v Ljubljani slovesno obhajala. Prišli so gasilci s Koroškega, Štajarskega, z Istre in Reke, s Hrvaškega, največ pa — se ve da, s Kranjskega. Mesto se je bilo pripravilo za slovesen sprejem ter okinčalo se z deželnimi, avstrijskimi, cesarskimi in mestnimi zastavami. Slovesnega sprevoda in sploh vse veselice vdeležila so se tudi narodna tukajšnja društva, zato pa in ker je iz naše dežele bilo veliko požarnih brambovcev, narodnih, tudi skoro polovica ljubljanskih, se je s pomočjo Hrvatov vsa slovesnost, ki bi po namenu aranžerjev bila imela imeti nemški obraz, presekala hipoma pri obedu v kazini na slovanski obraz, za kar gre največa hvala vrlim Hrvatom. Nadrobnosti o govorih pri obedu v kazini in drugih dogodbah ne moremo popisavati, kajti to bilo bi za naš list preobširno; le to moramo konstatirati, da so bili nemški zagrizenci iz Celovca, Trbiža, Gradca, Maribora, Celja, Laškega trga, Vrhnike in Novomesta silno osupnjeni, ko so v Ljubljani našli slovensko mesto, v katerem ni bilo videti nobene nemške (črno-rudeče-zlate) zastave. Hrvatje so se posebno srčno poslovlili od Slovencev z željo, da bi bila tudi ljubljanska požarna bramba kmalu vsa slovenska, to je, domača brez tujih elementov, katerih cilj in konec nima biti: po eni strani gasiti ogenj poslopij, po drugi pa netiti plamen narodnega razpora! — Gospod A. Samassa je pri tej slovesnosti razstavil mnogo gasilnega orodja. Če je to orodje tudi tako dobro za gasilne namene, kakor je lično in trdno na videz, česar razsoditi se mi ne drznemo, sme se čestitati fabriki Samassini.

— (Najlepše praznovanje cesarjeve petdesetletnice.) Srečni so narodi, ki so s trdnimi in svetimi vezmi tako tesno zedinjeni, da jih najhujši viharji današnjega

časa ločiti in raztrgati ne morejo. „Vse za Boga, cesarja in domovino“ — niso prazne besede, temveč pomenljiva, osrečilna načela, ki jih je Bog sam z neizbrisljivimi črkami zapisal v človeško srce. Nepremagljivo bilo je izvoljeno ljudstvo stare zaveze, ter se je radovalo v sreči in obilnosti, dokler je bilo zvesto Bogu, kralju, svojemu pomaziljenemu Božjemu namestniku, in dokler je ohranilo goreče hrepenenje za obljubljeni deželo, svojo domovino, ki je zvesta podoba večne domovine. Vsako blago srce bilo je polno veselja viditi te dni, kako živo se gibljejo vsi narodi velike Avstrije, da bi razodeli svojo zvestobo in ljubezen do presvitlega, občeljubljenega cesarja. Po vsi pravici se smé reči, da ga ni kraljestva po vsem svetu, ktero bi nas prekosilo v ljubezni do našega vladarja, ki se pa tudi odlikuje pred vsemi vladarji z očetovsko ljubeznijo, ktera z enako skrbjo objema vse narode obširnega cesarstva.

Družba sv. Vincencija te lepe prilike za skazanje svojega spoštovanja ni zgrešila, temveč je v djanji razodela, da želi slavni dan cesarske petdesetletnice nepozabljiv storiti za ljubljansko mesto in za celo deželo. Kupila je veliko hišo z dvorom in vertom na Poljanski cesti, št. 36, ktera se ima za deško sirotišnico porabiti. Davno zaželeni namen te družbe se toraj spolnuje in brž ko bo mogoče, bo družba sprejemala uboge sirote ter jih keršansko odgojevala. Zapuščeni dečki bodo z božjo pomočjo dobri kristjani, pridni in sposobni delavci, rokodelci itd., pa tudi marsikter zmožen deček bo dosegel najvišjo srečo duhovskega stanu v veselje in blagor onim, ki so bili delavni za ta znameniti vstav. Kdo more izreči, koliko dobrega sadú na leta in leta bo obrodila ta vejica keršanske ljubezni in kako srečni so dobrotniki, ki sadijo in prilivajo, da se vedno bolj krepko dviguje in razširja drevo, ktero bo sprejemalo v srečno zavetje uboge dečke, ki nimajo za-se nič lastnega prostorčka.

Za take velike namene potrebuje družba tudi obilne pomoči in prosi zato milih darov, ki naj se dobrotno izročujejo ali domačim gg. duhovnom, ali gg. vrednikom časopisov, ali predništvu Vincencijeve družbe. Vsaki najmanjši dar se bo z obilno hvaležnostjo sprejel.

Predništvo družbe sv. Vincencija.

— Častite bralce opozorujemo na razglas „Nove banke v Ljubljani“, ki se nahaja v današnjem „Oglasniku“.

Popravek. V zadnjem listu „Novic“ v poročilu o slavnosti katoliške družbe v 12. vrsti od spodaj namestu: „odšlo“ beri: „došlo“ in v 36. vrsti namesto: „trudoljubivega, delovanja voljo imenoval si neumornega meščana“ beri: „trudoljubivega, neumornega delovanja voljo imenoval si meščana“.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Petdesetni rojstni dan Nj. veličanstva presvitlega našega cesarja bil je res 18. dne t. m. v vseh deželah širnega cesarstva slovesno in srčno obhajan. To je močno ganilo srce milega našega vladarja. Žalibog le, da narodi, vsi složni v zvestobi svojemu vladarju, niso složni v narodnem pravu, ki vsacemu narodu gré, in da seme, katero cesar z blagimi besedami: „naredite mir med seboj“, neprenehoma seje v srca svojim narodom, ni še rodilo zaželenega sadú. Kedaj neki se bo zvestoba do vladarja združila z bratovsko slogom mednarodno?!